

ROBERT BAER

NICIUN PERICOL

POVEȘTEA ADEVĂRATĂ
A UNUI SOLDAT
CARE A LUPTAT ÎN RĂZBOIUL CIA
ÎMPOTRIVA TERORISMULUI

Traducere din limba engleză de Adriana Ciorbaru

Prefață de Stejărel Olaru

Cuvânt-înainte de Seymour M. Hersh

CORINT
ISTORIE

ROBERT BAER (n. 1952), fost agent operativ CIA până în 1997, când și-a dat demisia, este, în prezent consultant internațional, considerat a fi o autoritate în problemele Orientului Mijlociu. Este autorul mai multor cărți dintre care două, devenite și bestselleruri în topul *New York Times*, *Niciun pericol. Povestea adevărată a unui soldat care a luptat în războiul CIA împotriva terorismului* (2002) și *În pat cu diavolul. Cum și-a vândut Washingtonul sufletul de dragul petrolului saudit* (2003), au constituit baza pentru scenariul aclamatului film *Syriana* care i-a adus lui George Clooney un Oscar pentru modul în care a interpretat personajul lui Baer. A mai scris: *Blow the House Down. A novel* (2006), *The Devil We Know. Dealing with the New Iranian Superpower* (2008) și *The Company We Keep. A Husband-and-Wife True-Life Spy Story* (2011). Este autor de editoriale pentru TIME.com și a colaborat cu *Vanity Fair*, *The Wall Street Journal* și *The Washington Post*. A lucrat îndeaproape cu regizorul Kevin Toolis la realizarea unei serii de trei documentare pe care le-a și narat, *Cultul sinucigașului cu bombă*, dintre care primul a fost nominalizat pentru obținerea unui Premiu Emmy în 2006. A fost intervievat în calitatea sa de specialist CIA pentru documentarul lui Robert Greenwald, *Uncovered. The War on Iraq* (2004) și pentru cel al regizorului olandez Gideon Levy, *Lockerbie Revisited* (2009).

Redactare: Eugenia Perciu

Tehnoredactare computerizată: Mihaela Ciufu

Design copertă: Andreea Apostol

Ilustrație copertă: *World Trade Center 9-11-11 Tribute in Light*, instalație produsă anual de Municipal Art Society din New York (2011).

ROBERT BAER, *See No Evil. The True Story of a Ground Soldier in the CIA's War on Terrorism*

Copyright © 2002, 2003 by Robert Baer

This translation published by arrangement with Three River Press, an imprint of the Crown Publishing Group, division of Random House, Inc. All rights reserved.

Imaginile sunt reproduse din ediția originală prin bunăvoința autorului.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

Editurii CORINT, imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-973-135-841-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAER, ROBERT

Niciun pericol: povestea adevărată a unui soldat care a luptat în războiul CIA împotriva terorismului/Robert Baer; trad.: Adriana Ciorbaru; pref.: Stejărel Olaru. - București: Corint, 2014

ISBN 978-973-135-841-3

I. Ciorbaru, Adriana (trad.)

II. Olaru, Stejărel (pref.)

323.28(100)(0:82-31)

821.111(73)-31=135.1

*Copiilor mei, Charlotte, Robert și Justine:
sper că această carte vă va ajuta puțin
să înțelegeți unde am fost în toți acei ani.*

Mulțumiri

Doresc să le mulțumesc foștilor mei colegi din CIA care și-au petrecut viețile străduindu-se să dea Americii o organizație de informații de primă mână, una de care țara are atât de multă nevoie acum. Realizările lor, care nu vor putea fi făcute vreodată publice, stau la temelia a tot ce am reușit eu însumi să realizez în cadrul CIA. În egală măsură, le mulțumesc numeroșilor mei agenți și prieteni arabi și iranieni care m-au ajutat să înțeleg complexitatea Orientului Mijlociu și mi-au pus la dispoziție faptele brute, esențiale pentru descifrarea locului. Îmi pare rău doar că niciunul dintre ei nu poate fi pomenit aici. Mulțumiri deosebite lui Rafe Sagalyn, agentul meu literar, care a înțeles potențialul literar al poeziei mele. Howard Means, Kristin Kiser și Steve Ross mi-au oferit sprijinul editorial care a făcut posibilă transformarea unui noian de întâmplări din cariera mea în CIA într-o carte.

Cuprins

Prefață	13
Cuvânt-înainte	17
Prefața autorului	19
PARTEA I	
CUM AM DEVENIT SPION	25
PARTEA A II-A	
ÎN BĂTAIA FOCULUI	107
PARTEA A III-A	
EȘTI PE CONT PROPRIU	245
PARTEA A IV-A	
EDUCAȚIE POLITICĂ	303
EPILOG	373
Postfață	378
Glosar	387
Indice	391

Prefață

Dacă v-a lipsit în ultima perioadă o carte de spionaj bună, atunci *Niciun pericol*, volumul lui Robert Baer, este exact ceea ce aveți nevoie. Autorul, fost ofițer al CIA, ne oferă un text plin de adrenalină, o călătorie captivantă în locurile cele mai fierbinți ale lumii. Baer ne împărtășește cu pasiune biografia sa, atât cât își poate permite, biografia unui profesionist al lumii informațiilor aflat adesea într-o cursă contracronometru sau în prima linie a gloanțelor, servindu-și țara în timpul Războiului Rece și după destrămarea URSS.

Robert Baer nu a devenit spion în condiții excepționale, ci a urmat calea obișnuită a recrutării. După finalizarea studiilor la Universitatea Georgetown, specializându-se în diplomatie și relații internaționale, atras de o carieră în CIA, trece testele cu brio, după care urmează pregătiri intense în mânăuirea armamentului, sărituri cu parașuta, supraveghere și orientare pe timp de noapte sau depistarea urmăritorilor.

Primul lui post de ofițer operativ va fi în India, la Madras (actualmente, Chennai), pentru se muta apoi la New Delhi. Aici reputează primele succese în munca de spionaj și face primele recrutări. În acea perioadă, americanii erau interesați de India, țară în care se aflau nenumărați militari și spioni din URSS și a cărei armată utiliza tehnică de luptă sovietică. Baer devine extrem de adaptabil în India. Se apucă de vânătoare, hobby favorit al militarilor indieni, și reușește să obțină manualele militare sovietice ale tancului T-72.

Din acest punct de vedere, India a reprezentat un climat tensionat, locul perfect pentru debutul în muncă al unui ofițer CIA, însă unul nici pe departe la fel de periculos precum ceea ce avea

să urmeze în cariera lui Baer, și anume Orientul Mijlociu. Își petrece doi ani la Tunis, unde învață araba și începe lungă sa activitate în Orientul Mijlociu. Apoi Beirutul, cu alte provocări.

Viața lui Baer a fost una cu adevărat periculoasă și care îi lăsa prea puțin timp pentru familie, pe care la un moment dat a mutat-o în Franța, pentru a fi în siguranță. Trăiește zi de zi în zgomotul produs de mortiere, de exploziile și tirurile de noapte din Liban sau Irak, schimbându-și permanent domiciliul sau făcând incursiuni rapide pe front. Dar poate cel mai frapant exemplu este episodul din Tadjikistan, din capitala Dușanbe, atunci când casa lui Baer a fost aruncată în aer, la ordinul adjunctului ministrului de interne, Yakub Salimov. Baer îl confruntase pe acesta, obținând dovezi că face trafic de droguri provenite din Afghanistan.

Sensibil la nuanțe, curios, atent să își facă treaba bine, poliglot, Baer este un om care cunoaște pe de rost sute de biografii complexe. Este extrem de elocvent modul în care descrie relația dintre ofițerii operativi și agenții lor. Pentru ofițerii care înțeleg mizele activității de spionaj, agentul este un personaj deosebit. În viziunea autorului, agentul își riscă viața și, la rândul lui, trebuie ferit de riscuri. Este un bun de preț, un confident și un prieten. În cartea sa relatează momentele dificile în care agenții sunt predați următorilor ofițeri veniți la post, episoade însoțite adesea de lacrimi și regrete.

Lucid, pe alocuri extrem de aspru, Robert Baer descrie CIA-ul de după Războiul Rece drept o agenție extrem de birocratizată, dependentă de tehnologii și comunicații, de sateliți și interceptări și prea puțin versată și dispusă să lucreze cu HUMINT, cu sursele umane, baza operațiunilor de informații. Comoditatea, autosuficiența și o gândire exclusiv politică dăunează într-o meserie în care obținerea informațiilor se face de la surse cu acces în mediile de interes.

Analiza lui Baer surprinde atât conflictele din interiorul agenției, cât și pe cele dintre CIA și alte agenții de profil americane. Critică faptul că ofițerii CIA care operau în Europa nu aveau surse recrutate

din mediile islamiste fundamentaliste și nu erau vorbitori de arabă sau persană. După căderea comunismului prea mulți dintre ofițerii CIA trimiși în Europa transformă munca în rutină, lipsindu-le experiența unor recrutări reale. Cum ar fi putut să nu observe aceste lucruri? Robert Baer este *old school*. Își respecta munca și își stima colegii pe care îi cunoscuse la debutul său în agenție, printre ei, veterani ai celebrului OSS (Office for Strategic Services) din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, de la care avusese de învățat.

Astăzi, Robert Baer este consultant pe probleme de *intelligence*, expert în Orientul Mijlociu, autor de succes, editorialist și comentator al unor ziare americane de prestigiu. Ca orice bun spion, cine îl cunoaște va spune despre el că este un individ curios, căruia îi place să exploreze, nutrind mereu dorința de a afla doar adevărul. Pentru că doar un spion ca Baer știe că lumea în care trăim abundă în dezinformări.

STEJĂREL OLARU

Cuvânt-înainte

Bob Baer nu este singur. Da, povestea captivantă a vieții în CIA după Războiul Rece este cutremurătoare – încă o lovitură dată reputației unei agenții de informații care nu a reușit să apere America atunci când a avut nevoie să fie apărată, dar ceea ce ne spune Baer despre birocrații lași și oficialitățile indifferente de la Casa Albă va suna cunoscut unui public foarte special – zecile de distinși ofițeri CIA de succes care s-au pensionat timpuriu în ultimii ani, renunțând să mai pretindă că pot schimba ceva. Am stat de vorbă cu mulți dintre acești bărbați și aceste femei și am văzut că, la fel ca Baer, sunt îndurerăți, furioși și frustrați. La fel ca Baer, n-au fost lăsați să-și facă treaba bine, așa cum ar fi trebuit făcută ca să fie eficientă.

Strângerea informațiilor a ajuns într-un stadiu critic în America. Astăzi, la aproape trei luni de la atacurile teroriste din 11 septembrie, comunitatea de informații nu ne poate spune cine este vinovat, cum au acționat asasinii, unde s-au pregătit, pentru ce grupări au lucrat sau dacă vor lovi din nou. Osama bin Laden și a sa Al-Qaida au pus totul la cale singuri, după cum susține neîncetat administrația Bush, sau au fost implicate și alte grupări teroriste din Orientul Mijlociu, după cum sugerează Bob Baer? Nu știm și pun pariu că faptele, atunci când vor ieși la suprafață, vor confirma intuiția lui Baer că responsabilitatea atacurilor din America nu aparține în întregime unui singur om ascuns într-o peșteră din Afghanistan.

Niciun pericol poate fi privită și în alt fel – ca un anunț de recrutare pentru meseria de spion. Înțelegem furia lui Baer în fața nehotărârii și prostiei conducerii manifestate pe tot parcursul carierei lui, dar sunt și momente în care mintea, energia și agresivitatea autorului – a fost schior de performanță în adolescență – au condus

la descoperiri dramatice și la o înțelegere mai bună a lumii terorismului. Baer nu s-a temut niciodată să-și asume riscuri în activitatea sa sub acoperire, iar poveștile misiunilor lui în Liban, Tadjikistan, Germania, Irakul de Nord și în interiorul Casei Albe sunt demne de un roman de spionaj al lui Clancy, numai că poveștile sunt adevărate.

Baer ne vorbește cu admirație despre instruirea complexă pe care a primit-o la începutul carierei lui în CIA și despre standardele înalte ale celor care i-au fost profesori. „Spionajul nu se învață din cărți, filme demonstrative sau prelegeri, scrie el. Spionaj înveți făcându-l, cu cineva care ți se uită peste umăr.” Ajuns în străinătate, Baer a descoperit că unii dintre superiorii lui nu se ridicau la nivelul cerințelor postului – știm cu toții cum este –, dar cel mai adesea a avut șefi care aveau pretenții maxime de la ei înșiși și de la subalterni. A învățat foarte devreme în cariera lui – mai bine zis, a vrut să învețe – o lecție de invidiat: că nu poți să faci spionaj fără să citești. El ne povestește cum ajungea la lucru devreme și stătea până târziu citind dosare despre teroriști și descâlcindu-le conexiunile până când a început să vadă ceea ce alții care nu făceau asta nu vedeau. În această carte aflăm, cu ajutorul lui Baer, cum își face treaba un agent CIA bun.

Este povestea unui om dezamăgit și înfuriat de o agenție pe a cărei eficiență ne-am bizuit. Este și povestea educației și evoluției lui, a libertății de care s-a bucurat în interiorul CIA de a-și găsi drumul cel mai bun în carieră. Poate un om să producă o schimbare, chiar și într-o agenție vastă și fragmentată precum CIA? *Niciun pericol* ne spune că da, e posibil. Aceste memorii nu îi vor aduce prieteni și nici trecere printre cei de la etajul conducerii din sediul CIA, dar ne spun că pentru agenție mai sunt speranțe, cu o conducere bună, care poate învăța lecțiile pe care i le dă această poveste avertisment.

Să ne punem conducători noi care văd imaginea de ansamblu – și care sunt gata să își asume riscuri – și vor fi găsiți noi Bob Baeri. Dar s-o facem înainte de a fi loviți din nou.

SEYMOUR M. HERSH
Washington, D.C.
24 noiembrie 2001

Prefața autorului

Pe la sfârșitul anului 1994 trăiam mai mult prin avioane. Ajungeam la Amman, în Iordania, pe la asfințit, mă cazam într-un hotel, făceam un duș rapid și apoi îmi petreceam seara discutând cu disidenți irakieni despre ce e de făcut cu Saddam Hussein. Adeseori mă prăbușeam în pat mult după miezul nopții, trezindu-mă după doar câteva ore pentru a prinde un avion spre Washington și apoi înapoi la biroul meu din sediul CIA din Langley, Virginia. Erau zile lungi. Mă obișnuisem cu asta, după douăzeci de ani în care muncisem în același ritm pe străzile Orientului Mijlociu.

Uneori, în această versiune sub acoperire a „navetei diplomatice”, ajuns la Londra, plecam la plimbare pe străzi ca să-mi trag puțin răsuflarea. Nu aveam o țintă anume, dar, fără să vreau, de multe ori ajungeam în zona Edgware Road, o parte a centrului Londrei locuită în special de arabi și alți imigranți din Orientul Mijlociu. Femeile cu văluri și bărbații în robe îmi dădeau senzația că nu plecasem niciodată din Orientul Mijlociu, dar exista o diferență subtilă: librăriile arabești.

În general, în librăriile din Orientul Mijlociu este interzis să se vândă broșuri islamice radicale care incită fâțiș la violență, dar în librăriile arabe din Londra le găseai cu zecile. Dintr-o privire te lămureai care era ideea lor de bază: ura profundă, neabătută, pentru Statele Unite. În viziunea celor care scriau și publicau aceste broșuri, jihadul, războiul sfânt, dintre Islam și America nu era doar o posibilitate, ci o certitudine, și era deja în curs. După atâția ani de viață petrecuți în Orientul Mijlociu, știam că o asemenea ură intensă și violentă este o aberație a Islamului, dar cunoșteam prea bine și pierderile de vieți omenești pe care le poate genera.

Luam uneori o broșură și mă uitam la textul scris cu litere mici. Rareori găseam numele editorului sau al redactorului în caseta redacțională, iar adresa editurii nu era niciodată menționată. Dar, cu câteva excepții, exista o căsuță poștală europeană, adeseori din Marea Britanie sau Germania. Nu trebuia să aparții unei organizații sofisticate de informații ca să-ți dai seama că Europa, aliatul nostru tradițional în războiul împotriva răului, devenise o pepinieră de fundamentalism islamic.

Curios, i-am întrebat pe colegii mei de la oficiul CIA din Londra dacă știau cine scotea pe piață materialele acelea. Nu aveau nicio idee, dar, la drept vorbind, de ce ar fi avut? De vreme ce la biroul nostru din Londra nu exista nici măcar un singur vorbitor de arabă, era puțin probabil ca vreun angajat să se aventureze pe Edgware Road. Și, chiar dacă ar fi făcut-o, n-ar fi fost în stare să citească titlurile veninoase. În plus, autoritățile britanice interziseseră CIA să racoleze surse, nici măcar fundamentaliști islamici, pe teritoriul lor. Ce rost ar fi avut, atunci, să-și piardă vremea acolo cu arabii?

În general, situația nu era mai bună nici pe continent. Pe la mijlocul anilor 1990, CIA își restrânsese activitatea din Europa. Oficiile noastre din Bonn, Paris și Roma erau doar niște umbre a ceea ce fuseseră în timpul Războiului Rece cu Uniunea Sovietică. Nu aveau ofițeri care să se ocupe de importanțele comunități arabe din Europa sau, dacă aveau, prea adesea acestora le lipseau dedicarea, pregătirea și, în unele cazuri, motivația necesară pentru a o face.

Nici în Orientul Mijlociu lucrurile nu stăteau mai bine. Adeseori nu erau mai mult de unul sau doi ofițeri CIA pentru o țară. În loc să racoleze și să folosească surse – agenți străini – oficiile CIA din butoaiile cu pulbere ale globului își făceau de lucru cu ce era la modă în acel moment la Washington: drepturile omului, globalizarea, conflictul arabo-israelian. Pentru veteranii ca mine, CIA părea că nu face decât să țină steagul sus.

Mulți dintre noi, cei care lucrasem pe teren în Orientul Mijlociu, ne temeam că se prefigura ceva foarte rău. Prea multă ură se

adunase acolo, și prea multe mijloace de distrugere, pentru ca bula de inocență americană să nu explodeze. Dar cred că nimeni nu a anticipat atacurile de la 11 septembrie asupra World Trade Center și Pentagonului. Chiar și potrivit standardelor teroriștilor implicați, anvergura atacului a fost aproape de neimaginat. Ideea este însă că nici măcar nu am încercat să descoperim ce ni se pregătea.

La fel ca restul Washingtonului, CIA se îndrăgostise de tehnologie. Teoria era că sateliții, internetul, interceptările electronice, ba chiar și publicațiile academice aveau să ne spună tot ce aveam nevoie să știm despre ce se petrecea în afara granițelor noastre. Cât despre fundamentalii islamici, punctul de vedere oficial era că aliații noștri din Europa și Orientul Mijlociu puteau așeza în puzzle piesele lipsă. Lucrul cu agenți proprii – surse umane străine – devenise o bătaie de cap prea mare. Agenții nu se comportau întotdeauna așa cum se cuvine; provocau incidente diplomatice urâte. Mai rău chiar, nu se încadrau în viziunea morală a Americii despre felul în care ar trebui să funcționeze lumea.

CIA nu s-a limitat doar la a disponibiliza sistematic numeroși agenți, ci a început și să se descotorosească adeseori tocmai de ofițerii experimentați care își desfășuraseră carierele în iadurile lumii. În 1995, agenția a numit ca director de operațiuni – persoana răspunzătoare oficial de spionaj – un analist care nu lucrase niciodată în străinătate. I-a urmat un pensionar, iar acestuia, un ofițer care avansase în ierarhie mai ales din pricina abilităților sale politice. În termeni practici, CIA renunțase, încet-încet, la spionaj. Nu e de mirare că nu am avut o sursă în moscheea din Hamburg care să ne spună că Mohammed Atta, presupusul coordonator al atentatului de la 11 septembrie, racola atacatori sinucigași pentru cea mai mare acțiune teroristă întreprinsă vreodată pe pământ american.

Cartea aceasta conține memoriile unui soldat de rând din celălalt război rece, cel împotriva rețelelor teroriste care nu au nici cea mai mică intenție de a se prăbuși sub propria greutate, așa cum a făcut Uniunea Sovietică. Este o poveste despre locuri în care

puțini americani vor pune vreodată piciorul, despre oameni cu care majoritatea americanilor ar prefera să nu avem de-a face.

Am scris-o făcând apel la memorie, fișe și jurnale. Cititorul va observa rapid că sunt prea multe detalii – aproape toate necunoscute publicului – pentru a fi reținute de cineva. Eu am fost însă învățat să iau mereu notițe. Pe de altă parte, nu este de mirare că unele detalii pur și simplu nu pot fi divulgate. Fiecare angajat CIA semnează un acord care îi permite agenției să-i verifice și să-i cenzureze orice material destinat publicării. Am lăsat intervențiile cenzurii în text ca să vedeți cum funcționează. Rămân însă suficiente amănunte pentru a-i da cititorului o idee despre cât de complicată este problema terorismului și despre cum a fost această viață: suișurile și coborășurile, momentele periculoase de pe teren și cele uneori și mai periculoase de la mesele de conferință ale Washingtonului, mai de temut adesea decât o groapă de șerpi precum Valea Bekaa din Liban.

Nu am trecut sub tăcere numeroasele greșeli pe care le-am făcut pe teren. Cititorii vor vedea cât de dureroasă poate fi curba învățării în spionaj. Nici nu am ascuns faptul că mi-am propus să înțeleg felul în care funcționează Washingtonul, cu toate interesele sale speciale. Am lăsat să-mi fie asociat numele cu scandalul declanșat de finanțarea campaniei electorale a lui Clinton. Nu am de ce să mă scuz – poate doar pentru propria prostie –, dar dacă numele meu vă sună cunoscut, probabil că are legătură cu acea perioadă.

Mi-aș mai dori ca povestea mea să fie o metaforă pentru ce s-a întâmplat cu CIA în care am servit vreme de aproape un sfert de veac și pentru ce ar trebui făcut acum. 11 septembrie nu a fost rezultatul unei singure greșeli, ci al unui șir întreg. Germanii ne-au dezamăgit, la fel ca britanicii, francezii și saudiții. Dar, mai presus de orice, noi înșine nu ne-am ridicat la înălțimea așteptărilor. Nu am avut informațiile de care aveam nevoie, nici mijloacele pentru a le obține. Nu este ușor să corectezi aceste greșeli și să recapeți controlul în lungul război împotriva terorismului, dar este posibil. Pentru asta, CIA trebuie să-și trimită din nou agenții pe străzi, să

fie lăsată să racoleze și să folosească surse în moschee, în cartierele vechi ale orașelor nord-africane sau oriunde pot fi aflate intențiile dușmanului înainte de a le afla din titlurile catastrofice ale ziarelor și din imaginile video insuportabile.

Această carte de memorii va arăta, sper, cititorului în ce fel ar trebui să funcționeze spionajul, unde și-a pierdut CIA direcția și cum am putea să revenim pe calea cea bună. Dar nădăjduiesc că va îndeplini și un alt scop: să arate de ce mă revoltă ce s-a întâmplat cu agenția. Și vreau să arăt de ce orice cetățean american și orice om preocupat de viitorul acestei țări ar trebui să fie supărat și alarmat. Lăsând CIA să decadă, am pierdut un scut vital care ne proteja suveranitatea.

Americanii trebuie să știe că CIA nu a ajuns întâmplător acolo unde este. CIA a fost distrusă în mod sistematic de corectitudinea politică, de războaiele meschine cu administrația prezidențială, de carierism și de atâtea altele. Într-o vreme în care amenințările teroriste se agravau la nivel mondial, agenția care ar fi trebuit să le monitorizeze era zguduită de epurări interne. Americanii făceau prea mulți bani ca să-și mai bată capul. Viața era bună. Océanele pe care le avem de o parte și de alta ne ofereau toată protecția de care aveam nevoie. Plutind pe această mare de mulțumire de sine, Casa Albă și Consiliul de Securitate Națională (National Security Council, NSC) au devenit adevărate catedrale ale comerțului în care interesele marilor afaceri cântăreau mai mult decât interesul de a proteja cetățenii americani de acasă și de peste hotare. Debitată și descurajată, CIA s-a lăsat dusă de val. Și apoi, pe 11 septembrie 2001, a venit nota de plată pentru această nepăsare crasă, în văzul întregii lumi.

Chiar dacă nimeni nu ar fi putut să prevadă atacurile, este totuși de neconceput că atâtea oameni au trebuit să moară pentru ca noi să înțelegem că am sacrificat o resursă națională din lăcomie și comoditate și pentru interese politice mărunte. Sunt revoltat și cred că noi toți ar trebui să fim revoltați de faptul că, la 11 septembrie, curajoșii pasageri ai cursei United Airlines 93 au constituit

prima și singura linie de apărare a Casei Albe – nu CIA sau FBI, sau Serviciul de Imigrare și Naturalizare, sau altă instituție susținută din banii contribuabililor.

Un prieten reporter mi-a reprodus deunăzi declarația neoficială a unui șef mare de la CIA, potrivit căreia, când se va așeza, în sfârșit, praful, americanii vor înțelege că 11 septembrie a fost un triumf pentru comunitatea de informații, nu un eșec. Dacă aceasta va fi linia oficială de gândire a agenției aflate în linia întâi în războiul împotriva Osama bin Laden-ilor din această lume, atunci sunt mai mult decât furios: sunt de-a dreptul îngrozit de ce ne așteaptă.

Partea I

CUM AM DEVENIT SPION

Capitolul 1

15 martie 1995, Langley, Virginia

După cum mi se ceruse, m-am prezentat la biroul lui Fred Turco fix la ora nouă. Fred îmi fusese șef la Centrul pentru Anti-terorism al CIA pe la mijlocul anilor 1980. Acum conducea un nou departament, înființat pentru a întări securitatea în cadrul CIA. Nu aveam nicio idee de ce mă convocase.

Fred m-a privit lung când am intrat și nu cred că i-a plăcut ce a văzut. Mă întorsesem din nordul Irakului noaptea trecută și nu avusesem timp să mă tund. Ars de soare și îmbrăcat într-o jachetă sport care stătuse de trei luni pe fundul unei geți de voiaj, probabil că arătam ca și cum aș fi fost pe teren de câțiva ani.

— Ia loc, mi-a spus Fred, indicând scaunul tras în fața biroului său.

Când și-a trecut, în tăcere, degetele prin clăia de păr prematur încărunțit, am știut că nu mă chemase ca să mai stăm, și noi, la o șuetă.

— Sunt doi agenți FBI sus, în biroul șefului oficiului juridic, care vor să stea de vorbă cu tine, mi-a spus, în cele din urmă.

Nu trebuia să mi se explice ce însemna asta: FBI nu stă de vorbă cu ofițerii CIA întorși din misiuni în străinătate decât dacă s-a declanșat o anchetă penală.

— Ce vor, Fred?

Fred și-a mutat tăvița cu documente din față ca să mă vadă mai bine. Văzându-l cum se foiește pe scaun, am știut că nu-mi

spusese tot. M-a fixat cu acea privire pentru care era faimos în toată agenția și mi-a trântit-o:

— Tony Lake a cerut FBI să te ancheteze pentru tentativa de a-l asasina pe Saddam Hussein.

Asasinat? Nu mă îndoiesem că tot ce se întâmplase în Irak avea să zăngănească geamurile Casei Albe. Știam că Lake, consilierul președintelui pe probleme de securitate națională, era furios pe CIA. Dar asta era o *nebunie* – să asmuți FBI-ul pe CIA. Ca să nu mai vorbim de faptul că acuzația era nefondată.

██
██
██

— Cred că glumește, am reușit să îngaim.

Fred a ridicat din umeri:

— Habar n-ai cum merg lucrurile în orașul ăsta. Stai liniștit, că n-or să fie probleme.

Rob Davis, de la oficiul juridic, stătuse atât de tăcut la masa de conferință din spatele sălii, încât uitasem de el. Acum s-a băgat în vorbă.

— Uite, Bob, tu ai stat în străinătate aproape douăzeci de ani. Washingtonul s-a schimbat mult, a spus Davis. Acum se fac tot timpul astfel de anchete. Fred are dreptate – n-or să fie probleme, ba chiar o să ieși din asta un ofițer mai bun.

Era adevărat că Washingtonul se schimbase, dar partea cu folosul pentru carieră putea să i-o spună lui mutu'. Lucrasem la CIA destul ca să știu că de mult nu-și mai susținea ofițerii de pe teren. O anchetă FBI, oricât de nefondată, însemna sfârșitul carierei mele. În CIA, ca oriunde altundeva în guvernul federal, ești nevinovat până când ești anchetat.

L-am ignorat pe Davis și m-am întors către Fred, fost ofițer de caz care supraviețuise propriei ciocniri cu noua corectitudine politică a Washingtonului. Se zvonea că, pe când lucra în